

Toate
LUMINIȚELE

Jamie
McGuire

Traducere din engleză de
Raluca Furtună

TREI

A black and white photograph of a person standing on a beach at night, looking out at the ocean. The person is silhouetted against the bright light of the moon or a low sun on the horizon. The sky is filled with stars, and the water reflects the light from the horizon.

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Andreea Tudorică

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/ Getty Images/ © Sanjin Wang

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Vlad Condur

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Irina Mușătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGUIRE, JAMIE

Toate luminițele / Jamie McGuire; trad. din engleză de Raluca
Furtună. — București: Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0555-7

I. Furtună, Raluca (trad.)

821.111

Titlul original: All the Little Lights
Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2018 by Jamie McGuire
This edition is made possible under a license arrangement originating with
Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofja.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Prolog

Elliott

Stejarul bătrân în care mă cățarasem era unul dintre cei vreo doisprezece de pe Juniper Street. Alesesem special uriașul ăla de lemn, pentru că se afla chiar lângă un gărduleț alb, suficient de înalt încât să-l folosesc ca treaptă până la ramura cea mai joasă. Nu conta că scoarța zgrunțuroasă și crăcile îmi juliseră și-mi însângeraseră podul palmelor, genunchii și gambele. Usturimea provocată de adierea vântului pe rănilor deschise îmi amintea că mă luptasem și învinsesem. Sângele, însă, mă deranja. Nu pentru că eram slab de înger, ci pentru că eram nevoit să aștept să se oprească pentru a nu-mi mânji aparatul foto cel nou.

La zece minute după ce mă sprijinisem de trunchi, cu spatele lipit de-o ramură mai bătrână decât mine, la vreo cinci-șase metri de pământ, firicelul roșu a încetat să mai curgă. Am zâmbit. Acum puteam să manevrez cum trebuie aparatul. Nu era nou-nouț, dar îl primisem

cadou de la mătușă-mea cu puțin înainte să împlinesc unsprezece ani. De obicei, ne vedeam de Ziua Recunoștinței — adică la două săptămâni după ziua mea —, dar ura să-mi dea cadourile cu întârziere. Mătușă Leigh ura o grămadă de lucruri, în afară de mine și de unchiul John.

Am privit prin obiectivul aparatului câmpurile nesfârșite de iarbă, de grâu și dealurile line. În spatele gardurilor care îngreădeau casele de-a lungul străzii pe care locuia mătușă mea era o alee improvizată. Curtea din spate a vecinilor noștri era separată de marea nesfârșită de grâu și rapiță prin două urme de roți pe o fâșie de iarbă. Era o priveliște monotonă, dar, când apusul stropea cerul în nuanțe de portocaliu, roz și purpuriu, eram convins că nu există un loc mai frumos pe lume.

Oak Creek nu era pustietatea tristă pe care mi-o descriesese maică-mea, ci mai degrabă o adunătură de vremuri apuse. Odată, Oak Creek avusese o stradă plină de magazine, un TG&Y¹, o sală de jocuri, terenuri de tenis și o promenadă în jurul unuia dintre parcuri, dar acum rămăseseră doar clădirile pustii și ferestrele bari-cadate cu scânduri. Obişnuiam să venim în vizită cam din două în două Crăciunuri înainte ca certurile dintre maică-mea și taică-meu să se agraveze în timpul verilor, să devină atât de urâte încât ea să nu mai vrea să le fiu martor. În prima zi de vacanță, mama m-a lăsat la unchiul John și la mătușă Leigh după un scandal cu tata care ținuse toată noaptea. Am observat că nu-și dăduse jos ochelarii de soare, nici măcar în casă. Atunci mi-am dat seama că avea să fie mai mult decât o simplă vizită și că urma să rămân aici toată vara, iar când am despachetat, numărul mare de haine din valiză mi-a dat dreptate.

Tocmai începuse să se întunece, așa că am făcut câteva poze, verificând setările aparatului. Mătușă Leigh nu e genul sentimental, dar mă compătimizea suficient încât să-mi cumpere un aparat decent.

1 Lanț de magazine din SUA, fondat în 1935 și desființat în 2001, cu produse ieftine pentru igienă personală și pentru casă, cu prețuri între cinci cenți și un dolar. (*N. red.*)

Poate că spera ca, în felul ăsta, să stau mai mult pe-afară, dar n-avea importanță. Prietenii mei cereau PlayStation-uri și iPhone-uri, care apăreau apoi ca prin magie. Eu nu primeam prea des ce-mi doream, așa că aparatul din mâinile mele era mai mult decât un cadou. Era dovada că cineva îmi dădea atenție.

Scârțâitul unei uși deschise mi-a distras atenția de la asfințit și am observat un bărbat care vorbea încet cu fiica lui în timp ce se îndreptau spre curtea din spate. El căra în brațe ceva mic, înfășurat într-o pătură. Fata scâncea, cu obrazii umezi. Am rămas neclintit și mi-am ținut respirația, de teamă că m-ar putea vedea și le-aș strica momentul. Abia atunci am observat groapa de lângă trunchiul copacului și, lângă ea, o grămăjoară de pământ roșcat.

— Cu grijă, a spus fata.

Avea părul blond-castaniu, iar ochii săi verzi, înroșiți de plâns, străluceau.

Bărbatul a coborât obiectul mic în groapă, iar fata a început să plângă.

— Îmi pare rău, prințesă! Arahidă a fost un câine bun.

M-am abținut să nu chicotesc. Sigur, nu se cădea, dar mi s-a părut amuzantă o înmormântare pentru ceva numit Arahidă.

O femeie brunetă, cu bucle strânse și zburlite de la umezeală, a ieșit din casă, lăsând ușa să se trântescă în spatele ei. Și-a șters mâinile pe prosopul de bucătărie legat la brâu.

— Sunt aici, a spus cu respirația întretăiată.

Apoi a înghețat, privind în groapă.

— Ah, deja ați...

S-a albit la față și s-a întors spre fată.

— Îmi pare atât de rău, iubire!

În timp ce se uita fix la Arahidă, cum stătea cu o lăbuță ieșită din pătura în care fusese înfășurat strâns, mama părea din ce în ce mai tulburată.

— Dar nu... nu pot să rămân.

— Mavis! a strigat-o bărbatul, ajungând lângă ea.

Femeii a început să-i tremure buza.

— Îmi pare tare rău!

Apoi s-a retras în casă.

Fata și-a privit tatăl.

— E în regulă, tati.

Bărbatul și-a strâns fiica în brațe.

— Mereu i-a fost greu la înmormântări. I se rupe sufletul.

— Iar Arahidă a fost copilul ei înaintea mea, a zis fata, ștergându-și fața. E OK.

— Ei bine... ar trebui să-i aducem ultimul omagiu. Mulțumim, Arahidă, că ai fost atât de blând cu prințesa noastră. Mulțumim că ai stat mereu sub masă, ca să-i mănânci legumele...

Fata a ridicat privirea spre el, iar bărbatul a privit-o în ochi, apoi a continuat.

— Mulțumesc pentru toți anii în care ai prins și adus bățul când ne jucam și pentru loialitatea ta, și...

— Pentru drăgăleala de seară, a adăugat fata, ștergându-și obraji. Și pentru pupături. Și pentru că ai stat la picioarele mele când îmi făceam temele, pentru că erai mereu fericit să mă vezi când mă întorceam acasă.

Bărbatul a încuviințat din cap, a apucat lopata sprijinită de gard și a început să astupe groapa.

Fata și-a dus mâna la gură, înăbușindu-și plânsetul. După ce tatăl ei a terminat, au rămas o clipă tăcuți; apoi fata a cerut să rămână singură, iar el a încuviințat din cap înainte să intre în casă.

S-a așezat lângă grămăjoara de pământ, tristă, rupând firele de iară. Voiam s-o privesc prin obiectivul aparatului și să surprind momentul ăsta, dar ar fi auzit declanșatorul și-aș fi părut ditamai ciudatul, așa că am rămas nemișcat și-am lăsat-o să plângă.

Și-a tras nasul.

— Mulțumesc că m-ai protejat.

M-am încruntat, întrebându-mă de ce anume o protejase Arahidă și dacă încă mai avea nevoie de apărare. Era cam de vârsta mea, mai drăguță decât toate fetele de la mine din școală. M-am întrebat ce se întâmplase cu câinele și de cât timp locuia în casa masivă care se contura dincolo de curte, așternându-și umbra peste celelalte case de peste drum, atunci când soarele se pregătea să apună. Mă deranja că nu știam dacă fata stătea acolo, pe jos, pentru că se simțea mai în siguranță cu câinele ei mort decât s-ar fi simțit înăuntru.

Apoi soarele a coborât dincolo de orizont și s-a lăsat noaptea, grierii au început să cânte, iar vântul să șuiere printre frunzele de stejar. Stomacul meu începuse să scoată tot felul de zgomote. Mătușa Leigh avea să mă jupoaie pentru că ratasem cina, dar fata era tot lângă prietenul ei, iar eu hotărâsem de mai bine de o oră că n-o s-o deranjez.

Ușa din spate s-a deschis și o lumină aurie, caldă a invadat curtea.

— Catherine? a strigat Mavis. E timpul să intri, iubire. Ți se răcește mâncarea. Poți să revii mâine-dimineață.

Catherine s-a supus, ridicându-se și luând-o spre casă, apoi s-a oprit o clipă ca să mai arunce o privire spre mormânt, înainte să intre. După ce s-a închis ușa, am încercat să-mi dau seama de ce făcuse asta — poate să se convingă că într-adevăr Arahidă murise sau poate doar să-și ia un ultim rămas-bun.

Am coborât încet, având grijă să sar și să aterizez dincolo de gard, suficient de departe de mormântul proaspăt. Înapoi pe alee, scrâșnetul pietrișului sub pantofii mei i-a agitat pe câțiva dintre câinii vecinilor, dar altfel am parcurs drumul de întoarcere fără probleme, pe întuneric — până am ajuns acasă.

Mătușa Leigh stătea în picioare în dreptul ușii, cu mâinile încrușișate la piept. La început a părut îngrijorată, dar, când m-a zărit, brusc i-au scăpărat ochii de furie. Era în halat, ceea ce-mi amintea cât

de mult întârziaseam. O singură șuviță de păr cărunt i se ițea dinspre tâmplă, croindu-și drum prin coada împletită într-o parte.

— Îmi pare rău..., am încercat eu s-o dreg.

— Ai ratat cina, a spus ea, deschizând ușa de plasă.

Am intrat, iar ea m-a urmat.

— Farfuria ta e în cuptorul cu microunde. Mai întâi mănâncă, pe urmă o să-mi zici pe unde-ai umblat.

— Da, tușă, am răspuns și am tăiat-o drept pe lângă ea.

Am trecut de masa ovală de lemn din living în drum spre bucătărie, am deschis cuptorul și-am zărit farfuria acoperită cu folie. Am salivat brusc.

— Scoate fo..., a început mătușa Leigh, dar eu rupsesem deja folia, închiseseam cuptorul și apăsasem butonul cu numărul doi.

Priveam farfuria rotindu-se sub strălucirea luminii calde, gălbuie. Friptura a început să sfârâie, iar sosul turnat peste piure făcea bulbuci.

— Nu încă! s-a stropșit mătușa Leigh la mine când am dat să apuc mânerul cuptorului.

Stomacul meu a chiorăit.

— Dacă ți-e așa de foame, de ce-ai întârziat atâta?

— Am fost blocat într-un copac, am spus, deschizând ușa în clipa în care cuptorul a scos un semnal sonor.

— Blocat într-un *copac*?

Mătușa Leigh mi-a întins o furculiță și m-a urmat la masă.

Am înfulecat prima înghițitură și-am plescăit satisfăcut, apoi încă două înainte ca ea să apuce să-mi mai pună vreo întrebare. Și maică-mea se pricepea la gătit, dar, cu cât creșteam, cu atât eram mai lihnit. Oricât de mult sau de des mâncam în timpul zilei, nu mă simțeam niciodată sătul. Parcă nu puteam să-mi îndes mâncarea — orice fel de mâncare — în stomac suficient de repede.

Mătușa Leigh s-a strâmbat când m-am cocoșat deasupra farfuriei ca să scurtez drumul furculiței până la gură.

— Va trebui să explici chestia asta, a zis ea.

Pentru că nu m-am oprit, s-a aplecat spre mine și m-a apucat de încheietura mâinii.

— Elliott, nu mă face să întreb de două ori.

Am încercat să mestec și să înghit repede, încuviințând ascultător.

— Casa uriașă din josul străzii are un stejar în curte. M-am urcat în el.

— Și?

— Și când eram acolo, așteptând să fac o poză bună, au ieșit oameni din casă.

— Familia Calhoun? Te-au văzut?

Am clătinat din cap că nu, îmbucând pe furiș încă o dată.

— Știi că acolo stă șeful unchiului John, nu?

M-am oprit din mestecat.

— Nu.

Mătușa Leigh s-a rezemat de spătar.

— Dintre toți copacii pe care puteai să-i alegi...

— Păreau de treabă... și triști.

— De ce?

Pentru o clipă, a uitat că era furioasă.

— Îngropau ceva în curtea din spate. Cred că le-a murit câinele.

— Vai, ce păcat! a spus mătușa, încercând să arate un pic de compasiune.

N-avea nici copii, nici câini, și părea că e împăcată cu asta. Apoi s-a scărpinat în cap, dintr-odată agitată.

— Azi a sunat mama ta.

Am dat din cap și-am mai luat o înghițitură. M-a lăsat să termin, așteptând răbdătoare să-mi amintesc să folosesc un șervețel.

— Ce voia?

— Pare că s-a împăcat cu taică-tu. E fericită.

Mi-am ferit privirea, încleștându-mi maxilarul.

— Mereu e așa la început, am zis întorcându-mă spre ea. Măcar i s-a vindecat ochiul?

— Elliott...

M-am ridicat, mi-am luat farfuria și furculița și le-am dus la chiuvetă.

— I-ai spus? a întrebat unchiul John, scărpinându-se pe burta rotundă.

Stătea în picioare în hol, îmbrăcat în pijama lui bleumarin pe care i-o cumpărase mătușa Leigh cu un an înainte, de Crăciun.

Ea a încuviințat. Unchiul m-a privit, observând pe chipul meu cât eram de dezgustat.

— Da. Nici nouă nu ne convine.

— Tocmai ce i-am spus, a zis mătușa, încrucișându-și brațele.

— De faza cu mama? am întrebat.

Unchiul John a încuviințat.

— E de rahat.

— Elliott! m-a muștrătat mătușa.

— Mi se pare foarte OK să nu ne placă faptul că se întoarce la cineva care o lovește, am spus eu.

— E tatăl tău, a răspuns mătușa.

— Ce importanță are? a întrebat unchiul John.

Mătușa Leigh a oftat și și-a dus degetele la frunte.

— Păi, ei n-o să-i convină că vorbim despre asta cu Elliott. Dacă vrem ca el să mai vină la noi...

— Vreți să mai vin la voi? am întrebat, surprins.

Mătușa Leigh și-a încrucișat brațele la piept, refuzând să-mi dea apă la moară. Emoțiile o cam scoteau din sărite. Poate pentru că erau greu de controlat și-o făceau să se simtă slabă, dar, oricare ar fi fost motivul, nu-i plăcea să vorbească despre nimic care putea să o facă să simtă altceva în afară de furie.

Unchiul John a zâmbit.

— Se ascunde în dormitor câte o oră întreagă de fiecare dată când pleci.

— John, a zis mătușa Leigh printre dinți.

Am afișat un zâmbet care a pălit apoi. Usturimea julturilor mi-a amintit de scena pe care o văzusem.

— Credeți că fata aia e OK?

— Fata Calhounilor? a întrebat mătușa. De ce?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Am văzut niște chestii ciudate cât am rămas blocat în copac.

— Ai rămas blocat într-un copac? a întrebat unchiul John.

Mătușa Leigh i-a făcut semn cu mâna s-o lase baltă și s-a apropiat de mine.

— Ce-ai văzut?

— Nu sunt sigur. Părinții ei par de treabă.

— Oarecum, a spus ea. Mavis a fost o puștoaică răsfățată în școală. Jumătate din oraș era a familiei ei, din cauza topitoriei de zinc, dar apoi aceasta s-a închis și toți au murit de cancer, unul câte unul. Știi că drăcovenia aia de topitorie a contaminat apa de aici? A fost un proces mare împotriva familiei ei. Nu i-a mai rămas decât casa aia. Pe vremuri se numea conacul Van Meter. I-au schimbat numele după ce au murit părinții lui Mavis, iar ea s-a măritat cu băiatul Calhounilor. Lumea urăște familia Van Meter prin părțile astea.

— Asta e trist, am zis eu.

— Trist? Familia Van Meter a otrăvit orașul. Jumate din populație se luptă cu cancerul sau cu tot felul de complicații provocate de el. Meritau cel puțin atâta, dacă mă întrebi, mai ales dacă ținem cont de cum se purtau cu toată lumea.

— Mavis s-a purtat urât cu tine? am întrebat eu.

— Nu, dar s-a purtat groaznic cu maică-ta și cu unchiul John.

M-am încruntat.

— Soțul ei e șeful unchiului John?

— E un bărbat de treabă, a spus unchiul John. Toată lumea îl place.

— Și fata? am întrebat eu.

Unchiul John mi-a zâmbit șiret, iar eu am scuturat din cap.

— Nu contează.

Mi-a făcut cu ochiul.

— E frumoșică, nu?

— Mnu.

Am trecut pe lângă ei și am deschis ușa de la pivniță, apoi am coborât scările. Mătușa Leigh insistase de un milion de ori s-o renoveze, să cumpere mobilă nouă și un covor, dar nu stăteam niciodată suficient de mult acolo încât să-mi pese. Nu-mi păsa decât de aparatul foto, iar unchiul John îmi dăduse laptopul lui vechi ca să pot învăța mai bine programul de editare a pozelor. Am descărcat cadrele pe care le trăseseam, incapabil să mă concentrez, cu gândul la fata ciudată și la familia ei la fel de ciudată.

— Elliott? m-a strigat mătușa.

Am ridicat brusc capul și-am dat cu ochii de ceasul mic, negru și pătrășos așezat lângă monitor. L-am ridicat; nu-mi venea să cred că trecuseră deja două ore.

— Elliott, a repetat mătușa Leigh. E maică-ta la telefon.

— O sun eu înapoi într-un minut! am strigat.

Mătușa Leigh a coborât scările, cu telefonul în mână.

— Zice că, dacă vrei să ai propriul tău telefon mobil, trebuie să vorbești cu ea de pe al meu.

Am oftat și m-am ridicat, practic târându-mă până la ea. Am luat telefonul, l-am pus pe speaker și m-am așezat la birou, întorcându-mă la treaba mea.

— Elliott? a început mama.

— Bună!

— Ăă... Am vorbit cu taică-tu. S-a întors. Vrea să spună că-i pare rău.

— Atunci de ce n-o spune? am bombănit eu.

— Poftim?

— Nimic.

— N-ai nimic de zis apropo de faptul că se întoarce acasă?

M-am lăsat pe spătarul scaunului, încrucișându-mi brațele.

— Ce contează ce am eu de zis? Nu e ca și cum mi-ai cere părerea sau ți-ar păsa ce cred.

— Ba îmi pasă, Elliott. De-aia am sunat.

— Ce-ți mai face ochiul? am întrebat.

— Elliott, a scrâșnit din dinți mătușa Leigh, făcând un pas spre mine.

Mama a ezitat o clipă înainte să răspundă.

— E mai bine. A promis...

— Mereu promite. Să-și țină promisiunea devine însă o problemă atunci când îl apucă nebunia.

Mama a oftat.

— Știu. Dar trebuie să încerc.

— Ce-ar fi să-i zici lui să încerce, măcar o dată?

Mama a tăcut o vreme.

— I-am zis. Știe că n-o să-i mai acord multe șanse. Se străduiește, Elliott.

— E simplu să nu lovești o femeie. Dacă nu poți, stai departe de ea. Spune-i asta.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate. O să-i spun. Te iubesc.

Mi-am încleștat fălcile. Știa c-o iubesc, dar era greu să-și dea seama că dacă-i răspund la fel nu înseamnă că sunt de acord cu ea sau că mi se pare în regulă că tata s-a întors acasă.

— Și eu.

A scos un râset, dar cuvintele îi erau încărcate de tristețe.

— O să fie bine, Elliott. Promit!

Am strâmbat din nas.

— Nu face asta. Nu face o promisiune decât dacă poți s-o ții.

— Uneori se întâmplă lucruri pe care nu le putem controla.

— O promisiune nu e o intenție bună, mamă.

A oftat.

— Uneori mă-ntreb care dintre noi doi e părintele. Acum nu pri-cepi tot, Elliott, dar la un moment dat o să înțelegi. Te sun mâine, bine?

Am privit-o pe mătușa Leigh. Stătea în picioare, la baza scărilor, iar dezamăgirea ei era vizibilă chiar și în lumina slabă.

—Mda, am zis ridicând din umeri.

Încercarea de-a o face pe maică-mea să înțeleagă era de obicei o cauză pierdută, iar senzația că aș fi personajul negativ pur și simplu mă extenua. Am închis telefonul și i l-am întins mătușă-mii.

— Nu te uita așa la mine.

Și-a atins nasul cu degetul, apoi și-a desenat un cerc invizibil în jurul feței.

— Crezi că fața asta e din cauza ta? Mă crezi sau nu, Elliott, cred că ai dreptate.

Am așteptat un *dar*. N-a venit.

— Mersi, tușă.

— Elliott?

— Da?

— Dacă tu crezi că fetița aia are nevoie de ajutor, să-mi zici, bine?

Am privit-o o clipă, apoi am încuviințat din cap.

— O să stau cu ochii-n patru.

Capitolul unu

Catherine

Nouă ferestre, două uși, o verandă de jur împrejur și două balcoane — asta era doar fațada casei noastre în stil victorian de pe Juniper Street. Vopseaua albastră plesnită și ferestrele prăfuite păreau să îngâne un cântec violent despre întregul secol de veri neîndurătoare și ierni brutale pe care le îndurase casa.

Ochiul mi-a zvâcnit când am simțit o pișcătură ușoară și, în clipa următoare, pielea de pe obraz mi-a luat foc sub palmă. Plesnisem insecta neagră care se târâse pe fața mea. Se oprise să guste din transpirația ce-mi curgea de pe linia părului. Tata susținuse mereu că n-aș putea să omor nici măcar o muscă, dar, pândind casa care mă pândea la rândul ei, treceam prin tot felul de stări ciudate. Frica era un monstru convingător.

Cicadele țârâiau de căldură, iar eu am închis ochii, încercând să înăbuș zgomotul. Uram văicărelile și bâzâitul insectelor, sunetul